

Камелия Кондова

Неродената ми дъщеря

Тя е още надежда за плод.
Не е още вина или смисъл.
Тя не знае какво е живот.
И си прави, каквото си иска.
Аз я чакам, броя часове,
а пък тя се разсейва по облак.
И ми казва, че Там е добре –
а пък Тук – по предателски обло.
Аз отчаяно драскам слънца –
аз подкупвам детето със светло:
Гледай, толкова чужди деца
не улучиха черния петък.
Имай смелост – и ти се роди.
Нарочи си за празника сряда.
Избери си от всички бащи –
този, който си спомня за кладата.
Този, който горял е веднъж,
ще те пази от всички пожари.

Дъщеря ми не вярва на мъж.
Не се ражда. И аз остарявам.

КРАЙ

© Камелия Кондова

Форматиране: maskara, 2008

Издание: Околчица 2008. Литературно-художествен алманах.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9813>]